

Sygn. akt II K 1164/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Nowak

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Grabarz, st. sekr. sąd. Jolanta Żak

w obecności Prokuratora Rejonowego w Belchatowie Małgorzaty Karwackiej - Barylskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 października 2017 roku, 22 listopada 2017 roku, 14 grudnia 2017 roku, 22 stycznia 2018 roku, 29 marca 2018 roku, 22 maja 2018 roku i 08 czerwca 2018 roku

sprawy przeciwko

G. K. /K./, synowi E. i A. z domu G., urodzonemu (...) w S.,

oskarżonemu o to, że:

I. w okresie od 31 maja 2011 r. do września 2011r. w S. woj. (...) pełniąc funkcję (...) S. przekroczył swojej uprawnienia poprzez poświadczenie nieprawdy – antydatowanie dokumentu w postaci aneksu do umowy nr (...) o wykonanie dzieła związanego z umowa z dnia 11 marca 2004r. zawartą przez Gminę S. na wykonanie opracowania projektu miejscowego zagospodarowania przestrzennego (...) S. przez wykonawcę M. G. (1) – właściciela firmy (...) z siedzibą w Ł. poprzez opatrzenie go nieadekwatną datą „30.05.2011r.”, czym działał na szkodę tegoż (...),

tj. o czyn z art. 231§ 1 kk i art. 271 § 1kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w październiku 2011r. w S., woj. (...) pełniąc funkcję (...) S. nie dopełnił swoich obowiązków poprzez poświadczenie nieprawdy w złożonym dnia 28 października 2011r. celem uzyskania dla (...) dotacji z programu (...) wniosku o dofinansowanie realizacji projektu nr (...) (...) (...), iż żadna z sześciu szkół na terenie tejże (...) nie posiada dostępu do Internetu w sytuacji gdy każda z nich dostępem takim dysponowała czym działał na szkodę (...) w S.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w okresie od 21 marca 2012r. do września 2012r. w S. woj. (...) pełniąc funkcję (...) S. przekroczył swojej uprawnienia poprzez poświadczenie nieprawdy- antydatowanie dokumentu w postaci aneksu do umowy nr (...) o wykonanie dzieła związanego z umowa z dnia 11 marca 2004r. zawartą przez Gminę S. na wykonanie opracowania projektu miejscowego zagospodarowania przestrzennego (...) S. przez wykonawcę M. G. (1)- właściciela firmy (...) z siedziba w Ł. poprzez opatrzenie go nieadekwatną datą „20.03.2012r.” czym działał na szkodę tegoż (...),

tj. o czyn z art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. uniewinnia oskarżonego **G. K.** od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, a koszty postępowania w tym zakresie przejmują na rachunek Skarbu Państwa;

2. oskarżonego **G. K.** uznaje za winnego:

- popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z tym uzupełnieniem w opisie czynu, iż po słowach „na szkodę tegoż (...) dodaje sformułowanie „uniemożliwiający w ten sposób realizowanie uprawnień w zakresie ewentualnego dochodzenia roszczeń z tytułu kar umownych za nieterminowe wykonanie umowy”;

- popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z tym uzupełnieniem w opisie czynu, iż po słowach „na szkodę tegoż (...) dodaje sformułowanie „uniemożliwiający w ten sposób realizowanie uprawnień w zakresie ewentualnego dochodzenia roszczeń z tytułu kar umownych za nieterminowe wykonanie umowy”;

3. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **G. K.** w zakresie czynów opisanych w punktach I i III aktu oskarżenia warunkowo umarza na okres próby **2 (dwóch) lat**;

4. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zasądza od oskarżonego **G. K.** na rzecz Funduszu (...) świadczenie pieniężne w kwocie **1000 (tysiąc) złotych**;

5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę **70,00 (siedemdziesiąt) złotych** tytułem zwrotu wydatków sądowych oraz wymierza mu **100 (sto) złotych** tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 1164/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2004 roku pomiędzy (...) S., reprezentowaną przez ówczesnego (...) W. S., a M. G. (1), właścicielem firmy (...) z siedzibą w Ł. zawarta została umowa na wykonanie przez M. G. (1) opracowania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości S., N., T., B. (I fragment), S., P., B., K. (II fragment), S., G. (III fragment), S., Z., Z., P. (IV fragment). Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy przedłożenie projektów planów zagospodarowania przestrzennego wskazanym powyżej miejscowości miało nastąpić w terminie 12 miesięcy od podpisania umowy i otrzymania od zlecającego materiałów niezbędnych do ich sporządzenia. Niedotrzymanie terminu określonego w § 7 umowy skutkowało miało karą umową w wysokości 0,10% ustalonego w umowie wynagrodzenia. Firma (...) została wyłoniona jako wykonawca planu na zasadzie zapytania o cenę.

dowód: zeznania świadka M. G. (1) k. 824 – 828, umowa nr (...) k. 144 – 148.

W określonym przez umowę terminie plany zagospodarowania przestrzennego nie mogły być wykonane. Spowodowane to było częstą zmianą przepisów regulujących powyższe kwestie oraz trudnościami w uzyskaniu zezwoleń geodezyjnych, a także okolicznościami niezależnymi od projektanta, jak na przykład projekt modernizacji drogi (...) zgłoszony przez Generalną Dyрекcję (...) oraz uwzględnienie w procedurze środowiskowej opracowania dokonanego przez (...)

Dlatego też w latach późniejszych umowa nr (...) była kilkakrotnie aneksowana, zaś przedmiotem aneksu było przedłużenie terminu do realizacji zamówionych projektów planów zagospodarowania przestrzennego. Aneksy podpisano w dniach 28 grudnia 2005 roku, 05 lipca 2006 roku, 31 października 2006 roku, 16 września 2008 roku oraz 18 czerwca 2010 roku. Ostatni z aneksów przewidywał termin do ostatecznego wykonania umowy określony na dzień 30 maja 2011 roku. W imieniu (...) S. aneksy do umowy podpisywał ówczesny (...) S. W. S..

dowód: zeznania świadka M. G. (1) k. 824 – 828, zeznania świadka D. I. k. 530 – 531, 905 – 907, aneksy do umowy nr (...) k. 158, 159, 160, 161, 162.

Ze strony Urzędu (...) w S. z firmą (...) współpracowała specjalista do spraw budownictwa w Wydziale (...), (...), (...) (dalej Wydziału (...)) E. W. i to ona z reguły kontaktowała się z projektantem w kwestiach przedłużenia umowy

nr (...), (chyba że z jakiś powodów nie była obecna w pracy – wówczas w obowiązkach zastępował ją M. W.). Regułą było, iż projekt aneksu do umowy sporządzał M. G. (1) i przedkładał go E. W.. Ta konsultowała treść aneksu z radcą prawnym i jeżeli aneks taki spełniał wszelkie przewidziane przez przepisy warunki, po parafowaniu go przez E. W. i radcę prawnego był przedstawiany do podpisania (...) (...), (...)(...) oraz wykonawcy.

dowód: zeznania świadka E. W. k. 828 – 832, zeznania świadka M. W. k. 553 – 554, 908 – 912, zeznania świadka A. L. k. 180 – 181, 837 – 841, zeznania świadka D. I. k. 530 – 531, 905 – 907, zeznania świadka T. R. (1) k. 541 – 542, 902 - 905, zeznania świadka A. W. (1) k. 177 – 178, 833 – 835.

W grudniu 2010 roku w wyborach powszechnych (...) (...) S. wybrany został oskarżony G. K.. W tym czasie obowiązywał jeszcze aneks do umowy (...) podpisany w dniu 18 czerwca 2010 roku i przewidujący zakończenie prac związanych z wykonaniem miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego do dnia 30 maja 2011 roku.

dowód: zeznania świadka A. W. (1) k. 177 – 178, 833 – 835, zeznania świadka M. G. (1) k. 824 – 828, zeznania świadka E. W. k. 828 – 832.

Ponieważ M. G. (1) nie wykonał planów w określonym terminie złożył kolejny projekt aneksu do umowy przedłużający termin jej obowiązywania na kolejny okres. Przyczyną przedłożenia miała być konieczność opracowania raportu oddziaływania na środowisko zakładu górniczego i opracowanie projektu drogi krajowej nr (...). Projekt aneksu M. G. (1) złożył w Urzędzie (...) w S., a po jego formalnym sprawdzeniu E. W. przedłożyła go w sekretariacie Urzędu (...) w połowie maja celem jego podpisania m.in. przez oskarżonego. Przez dłuższy okres czasu ze strony (...) nie było żadnej odpowiedzi na propozycję aneksu. W tym czasie M. G. (1) kilkakrotnie dzwonił do Urzędu (...) pytając się, czy zapadła już decyzja w sprawie przedłużenia umowy.

dowód: zeznania świadka M. G. (1) k. 824 – 828, zeznania świadka E. W. k. 828 – 832, zeznania świadka M. W. k. 553 – 554, 908 – 912.

M. G. (1) kilkakrotnie rozmawiał z oskarżonym na temat kolejnego przedłużenia umowy wiedząc, że nie jest w stanie zrealizować jej w terminie. Przedstawiał G. K. problemy będące powodem opóźnień.

Oskarżony zastawiał się, czy wyrazić zgodę na kolejne aneksowanie umowy. Nie był bowiem zadowolony ze sposobu dotychczasowego wykonania zadań przez planistę. Nie negocjował jednak dodatkowych warunków wykorzystując sytuację M. G. (1). Nie było także rozmów dotyczących wyciągnięcia wobec M. G. (1) konsekwencji w postaci kary umownej.

dowód: zeznania świadka M. G. (1) k. 824 – 828, zeznania świadka T. R. (1) k. 541 – 542, 902 - 905.

Jednocześnie oskarżony odsunął E. W. od współpracy z firmą oskarżonego zarzucając jej opieszałość i lekceważenie swoich obowiązków, skutkujące bardzo długim okresem wykonywania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. E. W. nigdy nie sygnalizowała nieprawidłowości w pracy (...) albowiem uważała, że M. G. (1) prawidłowo wywiązuje się ze swoich obowiązków.

dowód: zeznania świadka E. W. k. 828 – 832, zeznania świadka D. I. k. 530 – 531, 905 – 907, zeznania świadka M. W. k. 553 – 554, 908 – 912.

W dniu 03 czerwca 2011 roku Urząd (...) w S. wystosował do M. G. (1) pismo zatytułowane „wezwanie”, w którym wezwał go do niezwłocznego wywiązania się z umowy Nr (...) zawartej w dniu 11 marca 2004 roku. Jednocześnie poinformowano M. G. (1), że nie przedłożenie umówionego dzieła do dnia 15 czerwca 2011 roku skutkować będzie wszczęciem procedury odstąpienia od umowy w trybie art. 491 KPC oraz konsekwencjami określonymi w § 8 ust. 1 umowy.

dowód: zeznania świadka D. I. k. 530 – 531, 905 – 907, kserokopia pisma z dnia 03.06.2011 r. k 10.

W dniu 12 czerwca 2011 roku M. G. (1) wysłał pismo do oskarżonego, jako (...) S.. W piśmie tym odniósł się do wcześniejszego pisma Urzędu (...) w S. z dnia 03 czerwca 2011 roku za tytułowanego „wezwanie” oraz zarzutów w nim zawartych. Przedstawił w piśmie swoje stanowisko dotyczące przyczyn opóźnienia w realizacji miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (...) S.. Podniósł również, iż do chwili obecnej, tj. do dnia sporządzenia pisma nie otrzymał odpowiedzi na swój wniosek z dnia 11 maja 2011 roku w przedmiocie aneksowania umowy i przedłużenia terminu do wykonania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Pismo to wpłynęło do Urzędu (...) w S. w dniu 15 czerwca 2011 roku.

dowód: kserokopia pisma z dnia 12.06.2011 r. k. 6 – 9, 893 – 894, kserokopia dziennika korespondencji k. 343 v.

Podczas sesji Rady (...) S. w dniu 30 czerwca 2011 roku w „Sprawach różnych” poruszana była kwestia dotycząca sprzeciwu E. W. od nałożonej na nią kary porządkowej oraz wyjaśnień M. G. (1) odnośnie niewywiązania się w terminie z umowy z dnia 11 marca 2001 roku. Ustosunkowując się do pytań w tych kwestiach oskarżony stwierdził m.in., iż aneks do umowy z firmą (...) został podpisany w dniu 18 czerwca 2011 roku.

dowód: protokół z obrad Rady (...) S. w dniu 30.06.2011 r. k. 12 – 18, 879 – 892, zeznania świadka E. W. k. 828 – 832

Aneks do umowy nr (...) został opatrzony datą zawarcia określoną na dzień „30.05.2011r.”, przy czym data ta jest jedynym naniesieniem odręcznym znajdującym się na tym dokumencie. Na aneksie widnieją podpisy oraz pieczęcie (...) S. G. K., (...) (...) A. W. (1), Wykonawcy Umowy M. G. (1) oraz parafa radcy prawnego T. R. (1). W aneksie tym jako termin realizacji umowy określono datę 05 grudnia 2011 roku. Data „30.05.2011r.” została naniesiona piśmem odręcznym przez oskarżonego G. K..

dowód: dowód: zeznania świadka A. W. (1) k. 177 – 178, 833 – 835, aneks do umowy nr (...) k. 157.

Po raz kolejny w dniu 05 grudnia 2011 roku aneksowano umowę, przedłużając termin do realizacji projektów planów zagospodarowania przestrzennego do dnia 21 marca 2012 roku.

dowód: aneks do umowy nr (...) k. 156

Na początku czerwca 2012 roku do Wydziału (...) dotarł kolejny aneks do umowy (...) opatrzony datą 20 marca 2012 roku. Aneks ten miał być jeszcze podpisany przez M. G. (1), który uczynił to w obecności M. W. i E. W..

dowód: zeznania świadka E. W. k. 828 – 832, zeznania świadka M. W. k. 553 – 554, 908 – 912

Aneks do umowy nr (...) został opatrzony datą zawarcia określoną na dzień „20.03.2012r.”, przy czym data ta jest jedynym naniesieniem odręcznym znajdującym się na tym dokumencie. Na aneksie widnieją podpisy oraz pieczęcie (...) S. G. K., (...) (...) A. W. (1) i Wykonawcy Umowy M. G. (1). W aneksie tym jako termin realizacji umowy określono datę 10 sierpnia 2012 roku. W § 1 tegoż aneksu znajduje się zapis „W związku z okolicznościami niezależnymi od Wykonawcy, zawartymi w piśmie z dnia 30 marca 2012 r ....”. Data zawarcie „20.03.2012r.” została naniesiona piśmem odręcznym przez oskarżonego G. K..

dowód: dowód: zeznania świadka A. W. (1) k. 177 – 178, 833 – 835, aneks do umowy nr (...) k. 155.

W okresie późniejszym umowa nr (...) była jeszcze kilkakrotnie aneksowana i przedłużano termin do ostatecznej realizacji zamówionego dzieła. W imieniu (...) S. w dniach 09 września 2012 r., 28 lutego 2013 r., 04 listopada 2013 roku i 15 maja 2014 roku aneksy podpisywane były przez oskarżonego G. K..

dowód: aneksy k. 148 – 149, 150, 151 – 152, 154.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie sygn. akt IV P 265/15 Sąd Rejonowy – (...) w B. zasądził od Urzędu (...) w S. na rzecz E. W. kwotę 1.680 złotych tytułem odszkodowania w związku z mobbingiem w miejscu pracy.

dowód: kserokopia wyroku z uzasadnieniem k. 920 – 930.

W dniu 25 października 2011 roku została podpisana umowa pomiędzy (...) S., reprezentowaną przez oskarżonego, a (...) z siedzibą w W., na mocy której K. K. (2) w ramach prowadzonej przez siebie działalności zobowiązał się opracowania dokumentacji na potrzeby procedury aplikacyjnej zgodnie z wytycznymi określonymi w najbliższym naborze wniosków o dofinansowanie do działania 8.3. – (...)w ramach Programu (...) w latach 2007 – 2013 oraz dokumentacji potrzebnej do rozpoczęcia i realizacji projektu, w szczególności przygotowania koncepcji technicznej projektu, przygotowania dokumentów aplikacyjnych, w tym zwłaszcza analizy finansowej projektu, przygotowania programu funkcjonalno – użytkowego. Powyższa dokumentacja miała być wykonana w terminie wymaganym przez procedurę aplikacyjną, nie później jednak niż w terminie trzech dni przed datą zakończenia naboru wniosków, zaś pozostałe elementy dokumentacji w terminach adekwatnych do harmonogramu realizacji projektu.

dowód: zeznania świadka K. K. (2) k. 914 – 916, umowa nr (...) k. 141 - 143

Z ramienia Urzędu (...) w S. współpracą z firmą (...) zajmowała się K. P. (1). Dostarczała ona wykonawcy dokumentacji niezbędnych informacji dotyczących m.in. nazw i adresów jednostek organizacyjnych szkolnictwa, świetlic wiejskich oraz (...), ilości komputerów potrzebnych w każdej z tych jednostek oraz dane 130 gospodarstw, w których miał być podłączony Internet i zainstalowane komputery. Ponadto przedstawiciele firmy (...) kompletując wniosek jeździli po terenie gminy odwiedzając szkoły, w których Internet miał być instalowany.

dowód: zeznania świadka K. P. (1) k. 173 – 174, 835 – 837, zeznania świadka K. K. (2) k. 914 – 916, wydruki korespondencji internetowej pomiędzy (...) S., a (...) k. 186 – 200.

Sporządzając projekt wniosku K. K. (2) przyjął, iż w rubryce ilość szkół, które uzyskały możliwość dostępu do Internetu w 2011 roku należy wpisać jako wartość bazową liczbę „0”. Po zapoznaniu się z instrukcją uznał bowiem, iż chodzi tu nie o dostęp do Internetu w ogóle, ale o dostęp do Internetu tego samego rodzaju, którego dotyczył przedmiotowy wniosek (w tej konkretnej sytuacji chodziło o Internet szerokopasmowy, którego nie posiadała żadna ze szkół). Różnica między tym wskaźnikiem „wartość bazowa”, a wskaźnikiem „wartość docelowa” wskazuje bowiem na to, co i ile ma być wykonane za środki uzyskane w ramach dotacji na realizację wnioskowanego przedsięwzięcia.

dowód: zeznania świadka K. K. (2) k. 914 – 916

W dniu 18 stycznia 2018 roku oskarżony G. K., jako (...) S. podpisał wniosek w ramach **8. Oś priorytetowa: Społeczeństwo informacyjne – zwiększanie innowacyjności gospodarki. Działanie 8.3. (...)** Wniosek ten skierowany został do Ministerstwa Rozwoju (...). W punkcie 15 wniosku „ **skwantyfikowane wskaźniki realizacji celów projektu** ” w rubryce „ **wskaźniki rezultatu** ” w punkcie 3 „ **liczba szkół, które uzyskały możliwość dostępu do Internetu** ” wskazano stan na 2011 roku jako wartość bazową „ 0 ” (zero), zaś na 2015 rok jako wartość docelową „ 6 ” (sześć).

dowód: wniosek o dofinansowanie projektu k. 15 – 42, wzór wniosku i instrukcja jego wypełniania k. 847 – 867, instrukcja k. 985 – 1003, regulamin przeprowadzania konkursu k. 1004 – 1016..

Wniosek złożony przez Gminę S. został poddany ocenie formalnej i merytorycznej przez pracowników Władzy Wdrażającej (później (...)) oraz dwójkę niezależnych ekspertów powołanych przez tę instytucję. Podczas tego sprawdzenia pracownicy Władzy Wdrażającej dokonali kontroli formalnej zapisów wniosku, a po uznaniu, iż pod tym względem wniosek jest sporządzony prawidłowo, był przedstawiany dwóm niezależnym ekspertom celem oceny merytorycznej. Podczas oceny merytorycznej sprawdzane były tzw. wartości kwalifikowane i niekwalifikowane. Poszczególne elementy podlegały ocenie punktowej, zaś cały plan sprawdzany był pod kątem spójności z projektem. Przy założeniu, iż wniosek dotyczył dofinansowania do Internetu szerokopasmowego wartość bazowa wskazana w

momencie złożenia wniosku winna wynosić „0”, nawet w sytuacji, gdy szkoły posiadały Internet dostarczanych w inny sposób. Wniosek (...) S. został zgodnie oceniony przez obu powołanych ekspertów i zakwalifikowany do dalszej realizacji.

dowód: zeznania świadka R. R. k. 1092 – 1094, zeznania świadka P. Z. k. 1089 – 1092, zeznania świadka S. K. k. 1063 – 1064.

W dniu 29 sierpnia 2012 roku pomiędzy (...) S. (reprezentowaną m.in. przez oskarżonego), a Władzą Wdrażającą Programy Europejskie została podpisana umowa o dofinansowanie nr (...)(...) będąca następstwem uwzględnienia wniosku złożonego przez Gminę S. w dniu 18 stycznia 2012 roku. Strony ustaliły, iż całkowity koszt realizacji przedsięwzięcia wynosi 5.289.463,80 PLN, udział własny (...) S. 793.419,57 PLN (nie mniej niż 15% wartości inwestycji), zaś kwota dofinansowania do projektu udzielona przez instytucję wdrażającą to 4.496 .044,23 PLN, przy czym kwota 3.821.637,59 PLN pochodzić miała ze środków europejskich, zaś kwota 674.406,64 PLN z publicznych środków krajowych.

dowód: umowa nr (...)(...) k. 43 – 77.

Na dzień złożenia przez Gminę S. wniosku do dofinansowanie w ramach wskazanego powyżej projektu, na terenie gminy działalność prowadziło sześć szkół podstawowych i ponadpodstawowych. Wszystkie te szkoły w dacie 18.01.2012 r. posiadały dostęp do Internetu:

- Szkoła Podstawowa w C. na podstawie umowy z firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. (od dnia 16.11.2006 r., umowa kilkakrotnie aneksowana),
- Szkoła Podstawowa w L. na podstawie umowy z (...) SA (od dnia 21.01.2009 r., umowa anektowana),
- Publiczne Gimnazjum w S. na podstawie umowy z (...) SA (od dnia 15.09.2008 r., umowa kilkakrotnie anektowana),
- Zespół Szkół Szkolno – Przedszkolny w S. na podstawie umów z (...) SA (pierwsza zawarta w dniu 04.02.2007 r.),
- Zespół Szkół (...) w S. na podstawie umów z (...) SA (pierwsza zawarta w dniu 17.03.2009 r.),
- Szkoła Podstawowa w O. na podstawie umów z różnymi dostawcami (pierwsza zawarta w dniu 11.02.2006 r.).

dowód: pismo (...) (...) w S. k. 78 – 79, tabela k. 820.

W 2014 roku oskarżony przegrał powszechne wybory samorządowe i (...) (...) S. został K. K. (3). Obowiązywała wówczas jeszcze umowa nr (...) z M. G. (1) na wykonanie planów zagospodarowania przestrzennego. Ostatecznie Rada (...) S. podjęła uchwałę o odstąpieniu od umowy z planistą i rezygnacji z dalszego wykonywania przez niego miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

K. K. (3) zlecił również S. (...) E. N. przygotowanie raportu dotyczącego kwestii realizacji projektu związanego z Internetem instalowanym za środki uzyskane z dotacji unijnej.

dowód: zeznania świadka K. K. (3) k. 975 – 979.

E. N. zajęła się kwestią programu związanego z wykluczeniem cyfrowym, bowiem były z nim problemy skutkujące wstrzymaniem wypłaty zaliczek na realizację tego projektu. Przyczyną wstrzymania wypłaty zaliczek był niski stopień zaawansowania realizacji projektu. Projekt do tej pory był realizowany w zakresie doradztwa i wynagrodzeń z tym związanych, zaś w kwestii meritum, czyli budowy infrastruktury prace były w bardzo niskim stopniu zaangażowania. Umowa o dofinansowanie ostatecznie została przedłużona aneksem, jednakże Władza Wdrażająca zaczęła kwestionować niektóre zapisy wniosku i zaszła konieczność ich korekty.

Zajmując się tą kwestią Urząd (...) w S. m.in. wystosował pismo do Władzy Wdrażającej, jak rozumieć zapis „0” w rubryce wartość bazowa w 2011 roku. W odpowiedzi uzyskano informację, iż wartość „0” oznacza, że szkoły nie miały dostępu do Internetu. Interpretacja tego zapisu nie była jednak powodem wstrzymania dokonania wypłat zaliczek z programu.

Po zapoznaniu się z dokumentacją oraz okolicznościami faktycznymi E. N. sporządziła raport dotyczący realizacji projektu „Internet dla (...) – przeciwdziałanie wykluczeniu cyfrowemu”.

dowód: zeznania świadka E. N. k. 970 – 974.

Zgodnie z zawartą w dniu 12.03.2014 r. umową pomiędzy (...) S., a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (później (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) realizacja zadań objętych projektem przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu winna zakończyć się do 31.12.2015 r. Umowa przewidywała budowę sieci szerokopasmowej na terenie (...) S. oraz adaptację pomieszczeń jednostek podległych objętych działaniem. Całość inwestycji podzielona została na 4 etapy: I. przygotowanie całości dokumentacji oraz budowa infrastruktury technicznej, bezpośrednio związanej z udostępnieniem Internetu w sieci szerokopasmowej, II. adaptacja 16 pomieszczeń w jednostkach podległych gminie do umieszczenia w nim sprzętu komputerowego zakupionego w ramach projektu, III. przeprowadzenie wymaganych testów i badań funkcjonowania infrastruktury oraz dokumentacji związanej z oddaniem zamawiającemu przedmioty prac, IV. przyłącze do Internetu oraz świadczenie usługi dostępu do Internetu klasy operatorskiej, świadczenie usług serwisowych. Przyczynami opóźnień w realizacji projektu były:

- nie dokonanie wcześniejszej rezerwacji częstotliwości (...) i (...), w oparciu o które sporządzono wniosek o dofinansowanie oraz Program (...) projektu,
- nie przeanalizowanie potrzeb mieszkańców w zakresie ilości komputerów zgłoszonych we wniosku (przyjęto zakup 254 komputerów, co było ilością znacznie zawyżoną),
- nie dokonanie właściwej analizy możliwości lokalowych sporządzając projekt,
- nie przeprowadzenie konsultacji społecznych w zakresie przychylności mieszkańców dla przyjętej we wniosku lokalizacji dla wież i masztów,
- zawarcie skrajnie niekorzystnej dla (...) umowy z wykonawcą, z terminem realizacji dłuższym niż termin rozliczenia projektu.

dowód: raport k. 1020 – 1024.

W odpowiedzi na zapytanie skierowane przez (...) S. K. K. (3) Centrum (...), następca prawny Władzy Wdrażającej Programy Europejskie wskazał, iż w sytuacji, gdy jednostki podległe w momencie przystąpienia do projektu dysponowały dostępem do Internetu i nie będą korzystały z infrastruktury wybudowanej w projekcie, nie jest zasadne ujęcie we wniosku tego wskaźnika. W takim przypadku działania koordynacyjne w ramach projektu będą realizowane przy pomocy zakupionego sprzętu komputerowego bez ponoszenia kosztów zapewnienia dostępu do Internetu, które zostaną pokryte z innego źródła. W imieniu Centrum (...) odpowiedź podpisana została przez K. P. (2), dyrektora Departamentu (...).

dowód: pismo (...) k. 86 – 87.

Z kolei w odpowiedzi na zapytanie Prokuratora Rejonowego w Bełchatowie dyrektor Centrum (...) stwierdziła, że zapis „wartość bazowa 0 (zero)” w rubryce „liczba szkół, które uzyskały możliwość dostępu do Internetu w roku 2011” nie miała znaczenia dla przyznania dofinansowania. Wskaźnik ten nie podlegał bowiem punktowej ocenie merytorycznej podczas oceny wniosku przez ekspertów.

Podobne stanowisko dyrektor Centrum (...) zajęła w piśmie skierowanym do oskarżonego z dnia 15.02.2017 r. oraz w piśmie skierowanym do Sądu Rejonowego w Belchatowie

dowód: pismo (...) k. 675, 677, 704, 711 – 712, 713 – 714, 715, 716.

G. K. nie był uprzednio karany.

dowód: dane o karalności k. 657

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony G. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Również na etapie postępowania sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego G. K. k. 654 – 656, 823.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając opisany powyżej stan faktyczny Sąd w głównej mierze opierał się na dowodach materialnych w postaci wskazanych dokumentów. Osobowe źródła dowodowe Sąd uwzględniał je jedynie, w tym zakresie w którym korespondowały one z materiałem dowodowym o charakterze rzeczowym. Treść dokumentów ujawnionych oraz zaliczonych w poczet materiału dowodowego za zgodą stron bez odczytywania, jest pełnoprawną podstawą do ustaleń faktycznych, gdyż nie budziły one wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony. Tym samym okoliczności ustalone w oparciu o nie również należy uznać za bezsporne, zwłaszcza że w treści tychże dokumentów – za wyjątkiem wniosku o dofinansowanie w ramach programu przeciwdziałaniu wykluczeniu cyfrowemu, będącego przedmiotem zarzutu sformułowanego w punkcie 2 aktu oskarżenia - brak jest sformułowań, które mogłyby budzić wątpliwości o charakterze interpretacyjnym, czy semantycznym.

W ocenie Sądu całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wynikające z niego ustalenia faktyczne są w zasadniczej części bezsporne, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zarówno w charakterze materialnym, jak i osobowym nie budzi wątpliwości. Depozycje bowiem przesłuchanych w toku postępowania świadków są w ocenie Sądu wiarygodne i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Pewne kontrowersje wynikające z zeznań poszczególnych świadków, dotyczące w szczególności interpretacji zapisów dotyczących wniosku o dofinansowanie w ramach programu unijnego – o czym mowa będzie poniżej – kłaść należy na poczet braku jednolitego i ugruntowanego stanowiska związanego ze sposobem wypełniania wniosków w tym zakresie oraz niejednoznaczności procedur w tym zakresie. Natomiast pewne rozbieżności – o czym będzie również mowa poniżej – w zakresie dotyczącym zarzutów opisanych w punktach 1 i 3 aktu oskarżenia, w ocenie Sądu są efektem niewłaściwych stosunków interpersonalnych panujących w Urzędzie (...) w S. (przy czym już w tym miejscu wskazać należy, iż w głównej mierze było to efektem zachowania oskarżonego) oraz będących ich następstwem rozgrywek o charakterze personalno – politycznym, które wiązały się ze sprawowaniem realnej władzy na terenie gminy S..

Jako punkt wyjścia do rozważań wskazać należy, iż oskarżony był urzędnikiem samorządowym, pełniącym przez jedną kadencję funkcję (...) S.. W sytuacji, gdy w grę wchodzi zarządzanie chociażby niewielką jednostką samorządową bezspornym jest, iż mogą być osoby niezadowolone z określonych decyzji o charakterze administracyjnym lub finansowym, bądź też dążące do przejęcia możliwości decyzyjnych w tym zakresie.

Specyfika pracy urzędników samorządowych, zwłaszcza zajmujących stanowiska (...), burmistrza, czy prezydenta miasta rodzić musi określone kontrowersje. Okoliczności związane z koniecznością podejmowania decyzji związanych z działalnością miasta, czy gminy powodują, iż praca tychże organów przez osoby postronne może być często odbierana dwuznacznie, zwłaszcza jeżeli określona decyzja niesie pozytywne skutki dla określonego środowiska (np. jednej miejscowości w gminie, bądź określonej grupy osób), na nie rodzi ich dla innego, bądź też nawet powoduje skutki

o charakterze negatywnym. W ocenie Sądu nigdy bowiem nie dojdzie do sytuacji, że wszyscy mieszkańcy określonej jednostki samorządowej będą zadowoleni ze wszystkich działań organów kierujących tą jednostką. Specyfika bowiem podejmowanych działań powoduje, iż zawsze będzie dochodzić do sytuacji, gdy jedna z miejscowości danej gminy będzie określona decyzją preferowana przed innymi (np. poprzez wybudowanie w pierwszej kolejności drogi publicznej, umieszczenie określonej instytucji użyteczności publicznej, czy przekazanie określonych środków na cele społeczne, kulturalne, czy nawet rozrywkowe).

Także w pracy zawodowej G. K., jako (...) S. z całą pewnością mogło dochodzić do szeregu sytuacji mających charakter dwuznaczny i mogących być przez postronnych obserwatorów odebrane jako niezgodne z przepisami obowiązującego prawa. Przedmiotem niniejszego postępowania była właśnie odpowiedź na pytanie, czy w ramach zarzutów postawionych przez Prokuratora doszło do złamania prawa przez oskarżonego w ramach wykonywanej przez niego pracy i realizacji ciężących na niej obowiązków wynikających z zajmowania stanowiska (...) S..

Odnosząc się w pierwszej kolejności do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia dotyczącego potwierdzenia nieprawdy w złożonym w dniu 28 października 2011 roku wniosku o uzyskanie dotacji w ramach projektu nr (...) wskazać należy, iż kwestia, że we wniosku tym w rubryce „wartość bazowa” znalazł się zapis, iż liczba szkół nie posiadających dostępu do Internetu w roku 2011 na terenie (...) S. wynosi „0” (zero). Jest to okoliczność bezsporna, niekwestionowana przez którąkolwiek ze stron postępowania.

Również okolicznością bezsporną jest fakt, iż wszystkie sześć szkół (a w zasadzie szkół i zespołów szkół) działających na terenie gminy w 2011 roku posiadało dostęp do Internetu, czy to w drodze radiowej, czy też w drodze sieciowej za pośrednictwem firm zajmujących się dostarczaniem usług telekomunikacyjnych. Okoliczność ta również nie jest kwestionowana, a nadto znajduje potwierdzenie w dokumencie stanowiącym załącznik do raportu wykonanego przez S. (...) E. N., gdzie wymienione są wszystkie jednostki edukacyjne na terenie gminy, źródło dostarczenia Internetu w 2011 roku oraz daty zawarcia poszczególnych umów i dane operatora dostarczającego usługę internetową (k. 820).

Wreszcie niekwestionowanym jest, iż wniosek podpisany ostatecznie z datą 18 stycznia 2012 roku został opatrzony podpisem oskarżonego G. K. – ówczesnego (...) S.. W ocenie oskarżyciela publicznego proste zestawienie obu wskazanych powyżej okoliczności uzasadnia stanowisko, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia. Na marginesie wskazać tutaj należy, iż wniosek w imieniu (...) S. podpisała również ówczesna S. (...) A. W. (1), jednakże w przypadku tej osoby (mimo tożsamyh okoliczności faktycznych) Prokurator nie znalazł podstaw do formułowania zarzutów i skierowania przeciwko niej aktu oskarżenia.

Literalne rozumienie zapisów widniejących we wniosku i ich porównanie ze stanem faktycznym rzeczywiście prowadzi do wniosku, iż oskarżony dopuścił się poświadczenia nieprawdy, bowiem w 2011 roku wszystkie sześć szkół działających na terenie gminy dostęp do Internetu posiadało. Podkreślić jednak tutaj należy sformułowanie „literalne”, bowiem analiza całokształtu materiału dowodowego, w szczególności osobowych źródeł dowodowych prowadzi do wniosku, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż choć pod wnioskiem figuruje podpis oskarżonego, to G. K. nie miał w zasadzie nic wspólnego z jego powstaniem. Co więcej bezpośrednio z redakcją wniosku nie miał nic wspólnego również żaden z pracowników podległego mu Urzędu (...) w S.. Pośrednio przy jego redagowaniu współdziałała K. P. (1). Zgodnie bowiem z umową z dnia 25.10.2011 roku sporządzenie stosownej dokumentacji niezbędnej do złożenia wniosku, jak i samego wniosku powierzono wyspecjalizowanej firmie (...) z siedzibą w W..

W ocenie Sądu już ta okoliczność powoduje, że zachowanie oskarżonego G. K. w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia winno być rozpatrywane przez pryzmat art. 30 kk. Zgodnie z tym przepisem nie popełnia przestępstwa ten, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności. Warunkiem bowiem przypisania sprawcy każdego przestępstwa winy jest rozpoznawalność bezprawności czynu. Oznacza to, że gdy dla sprawy czynu bezprawność jest nierozpoznawalna, należy uznać jego nieświadomość

bezprawności za usprawiedliwioną. A usprawiedliwiona nieświadomość wyłącza winę sprawcy czynu bezprawnego i tym samym wyłącza przestępność takiego czynu (por. Kodeks Karny. Komentarz pod red. A. Zolla, t. I, s. 548).

Zawierając umowę z wyspecjalizowaną firmą, która w ramach swojej działalności zajmowała się redagowaniem wniosków o dofinansowanie z funduszy unijnych i sporządzaniem niezbędnej do tych wniosków dokumentów, oskarżony mógł mieć przekonanie, iż wniosek został sporządzony prawidłowo i w sposób odpowiadających obowiązującym przepisom i instrukcji wypełnienia wniosku. Nie sposób bowiem przyjmować, iż w dalszym toku postępowania powstały jakieś okoliczności, które mogłyby budzić wątpliwości, co do prawidłowości wypełnienia wniosku, skoro został on pozytywnie oceniony przez Władzę Wdrażającą oraz niezależnych ekspertów przez nią powołanych, a następnie skierowany do realizacji i będący podstawą do wypłaty kolejnych transzy dotacji.

Nadto podkreślić należy, iż umowa zawarta z firmą (...) przewidywała odpowiedzialność cywilnoprawną tego ostatniego w związku z nienależytym wykonaniem umowy. Tak więc w przypadku błędnego wypełnienia wniosku, bądź wadliwego sporządzenia pozostałych dokumentów Gmina S. miałaby pełne prawo do wystąpienia na drogę cywilną przeciwko K. K. (4) (oczywiście w sytuacji poniesienia realnej szkody) i żądania stosownego odszkodowania. Możliwość taką przewidywał bowiem § 8 ut. 4 umowy z dnia 21 października 2011 roku.

Sąd zaryzykuje tutaj stwierdzenie, iż gdyby nie działania następcy oskarżonego na stanowisku (...) S. i skierowane przez niego pytanie do (...) (następcy Władzy Wdrażającej), to kwestia rozbieżności w rubryce dotyczącej wartości bazowej w ogóle nie byłaby przez nikogo zauważona.

Nawet bowiem przy przyjęciu, iż zachowania oskarżonego nie można oceniać jako popełnionego w sytuacji przewidzianej przez art. 30 kk, to stwierdzić należy, iż zachodzi inna okoliczność, która skutkuje koniecznością uniewinnienia oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia. Okolicznością tą jest rozbieżność w interpretacji pojęcia „wartość bazowa”, a więc interpretacji zapisu będącego w istocie podstawą do stawiana G. K. zarzutu określonego w punkcie II aktu oskarżenia.

Wskazać bowiem należy, iż w toku postępowania sądowego przeprowadzono szereg dowodów o charakterze osobowym w postaci przesłuchania świadków związanych ze sporządzeniem, kontrolą oraz realizacją wniosku i z depozycji tychże osób w sposób jednoznaczny wynika, iż organ nadzorujący wypłatę środków unijnych (Władza Wdrażająca, a później Centrum (...)) nie posiadał jednolitej koncepcji rozumienia tego pojęcia i poszczególne przesłuchiwane osoby przedstawiały różne wersje interpretowania tego zapisu.

Z jednej strony K. K. (2) (właściciel firmy fizycznie sporządzającej wniosek o dotację oraz niezbędną do niego dokumentację), R. R. (niezależny ekspert oceniający wniosek) oraz S. K. (opiekun projektu z ramienia (...)) wskazali, iż przez zapis w rubryce „wartość bazowa – ilość szkół posiadających dostęp do Internetu w 2011 roku” rozumieć należy ilość szkół posiadających dostęp do Internetu będącego przedmiotem dofinansowania unijnego, a więc Internetu szerokopasmowego. Niekwestionowanym jest, iż w 2011 roku żadna z jednostek edukacyjnych (...) S. takiego Internetu nie posiadała.

Z drugiej strony K. P. (2) (kierownik działu w (...)) oraz P. Z. (opiekun projektu z ramienia (...)) wskazali, iż w ich ocenie w sytuacji, gdy szkoły miały jakikolwiek dostęp do Internetu, w rubryce „wartość bazowa” nie mógł znaleźć się zapis „0”.

Ewidentna rozbieżność w interpretacji osób reprezentujących ten sam podmiot, odpowiedzialny za rozdział i nadzór nad wykorzystaniem środków unijnych powoduje, iż zachodzą uzasadnione wątpliwości, co do prawidłowości zapisu widniejącego we wniosku złożonym przez Gminę S. w rubryce „wartość bazowa”. Rozbieżności te zgodnie z treścią art. 5 § 2 pkp należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, a więc poprzez przyjęcie, iż zapis w rubryce „wartość bazowa” dotyczył liczby szkół posiadających dostęp do Internetu, będącego przedmiotem dofinansowania, a więc Internetu szerokopasmowego.

Zwrócić także należy uwagę na treść znajdujących się w aktach sprawy, podpisanych przez kierownika Centrum (...). Kierownik (...) stwierdziła bowiem, iż zapis w rubryce „wartość bazowa” „o” nie miał znaczenia dla uwzględnienia wniosku i wysokości dotacji, albowiem nie podlegał on ocenie merytorycznej podczas oceny wniosku o dofinansowanie przez ekspertów (k.675, 677, 704, 711 – 712, 713 – 714, 715, 716).

Sąd oczywiście zauważa, że w aktach sprawy znajduje się również pismo sygnowane przez K. P. (2) (k. 86 – 87) przedstawiające odmienną interpretację. Jednakże Sąd pragnie zwrócić uwagę na zapis w tym piśmie, iż „w sytuacji, gdy jednostki podległe w momencie przystąpienia do projektu dysponowały dostępem do Internetu i **nie będą korzystały z infrastruktury wybudowanej w projekcie**, nie jest zasadne ujęcie we wniosku tego wskaźnika”. Skoro zatem jednostki edukacyjne (mimo wcześniejszego dostępu do Internetu z innych źródeł) korzystały z infrastruktury wybudowanej w projekcie, zastrzeżenie podniesione przez K. P. (2) w jej piśmie jednostek tych nie powinno dotyczyć.

Wreszcie wskazać należy na jeszcze jedną istotną okoliczność, mającą znaczenie dla oceny zachowania oskarżonego zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia. Niezależnie od sposobu interpretacji zapisu w rubryce „wartość bazowa, liczba szkół posiadających dostęp do Internetu w 2011 r. o”, kwestie związane z kontrowersjami dotyczącymi tego zapisu nie były przyczyną wstrzymania wypłaty części dotacji z (...). Okoliczność ta wynika jednoznacznie z treści raportu S. (...) E. N., która wskazuje, że główną przyczyną wstrzymania wypłat kolejnych transzy były znaczne opóźnienia w realizacji infrastruktury technicznej dotyczącej inwestycji finansowanej w ramach środków uzyskanych z funduszy unijnych.

Na marginesie wskazać należy, iż E. N. w swoim raporcie wskazała na szereg uchybień (ocenionych przez nią jako „rażące i z prawnego punktu widzenia nieodwracalne”), które miały miejsce w trakcie realizacji inwestycji, a także miały wpływ na wstrzymanie i ograniczenie wysokości przyznanych środków. Kwestie te jednak znalazły się poza kręgiem zainteresowania organów ścigania, aczkolwiek w ocenie Sądu zasadnym byłoby co najmniej przeprowadzenie czynności sprawdzających, czy zachowania wymienione w raporcie (k. 1022), w szczególności zawarcie – jak to określono – skrajnie niekorzystnej dla (...) umowy z wykonawcą, z terminem realizacji dłuższym niż termin rozliczenia projektu, nie winno być również sankcjonowanym na gruncie prawa karnego.

Zeznania świadków przesłuchanych na okoliczności objęte zarzutem opisanym w punkcie II aktu oskarżenia, w więc K. K. (2), K. P. (1), K. P. (2), S. K., P. Z. i R. R. Sąd uznał za wiarygodne. Pomijając wskazane powyżej rozbieżności interpretacyjne dotyczące zapisu w rubryce „wartość bazowa” depozycje tychże osób są bowiem spójne i wzajemnie ze sobą korespondujące. Jeżeli chodzi o zeznania świadków K. P. (2), S. K., P. Z. i R. R. cechuje przy tym duża doza przypuszczeń i niepewności, bowiem świadkowie ci – co w pełni rozumiały – z uwagi na znaczną ilość tego typu wniosków oraz upływ czasu nie byli w stanie podać jednoznacznych informacji dotyczących wniosku złożonego przez Gminę S..

Reasumując powyższe rozważania, co do popełnienia przez oskarżonego G. K. czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, Sąd przyjął, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Przez brak dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu rozumieć natomiast należy brak dostatecznych danych do przyjęcia zaistnienia czynu lub sprawstwa konkretnego podejrzanego. W sytuacji zaś, kiedy okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1 kpk zostaną stwierdzone po rozpoczęciu przewodu sądowego Sąd zgodnie z treścią art. 414 § 1 kpk wydał wyrok uniewinniający.

Odnosząc się do zarzutu stawianego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia stwierdzić należy, iż fakt, że wskazany w tym zarzucie aneks do umowy (...) został antydatowany nie budzi żadnej wątpliwości. Aneks ów bowiem nosi datę 30 maja 2011 roku, zaś w aktach sprawy znajduje się protokół posiedzenia Rady (...) w S. z dnia 30 czerwca 2011 roku, który okoliczności tej jednoznacznie zaprzecza. Kwestia aneksowania umowy z planistą była bowiem jedynym z problemów poruszanych przez radnych w „sprawach różnych” i z zapisu protokołu wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony jako (...) S. aneks ten podpisał w dniu 18 czerwca 2011 roku.

Okoliczność ta koresponduje z zeznaniami świadków E. W. i M. W. – osób z ramienia Urzędu (...) w S. zajmującymi się kontaktami z M. G. (1), wykonującym miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego. Osoby te zgodnie bowiem wskazały, iż M. G. (1) w połowie maja złożył projekt aneksu do umowy i po sprawdzeniu go pod względem formalnym przez E. W. został on przedstawiony do sekretariatu (...), celem podpisania go przez oskarżonego. Po tym wielokrotnie M. G. (1) zwracał się z zapytaniem, jaka jest decyzja (...) w przedmiocie podpisania aneksu, jednakże dopiero we wrześniu 2011 roku podpisany przez wszystkie osoby aneks do umowy nr (...) trafił do Wydziału (...) Urzędu (...) w S..

Ponieważ treść zeznań obojga wskazanych powyżej świadków koresponduje z dowodem w postaci dokumentu (protokołu posiedzenia (...)), którego treść jest pewna i nie kwestionowana przez strony, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności depozycji E. W. i M. W..

Przyjęcie takiego stanowiska powoduje, iż Sąd nie ma również żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań tychże osób w części dotyczącej aneksu z dnia 20 marca 2012 roku. Z zeznań tych wynika jednoznacznie, iż aneks ów został dostarczony do Wydziału (...) na początku czerwca 2012 roku i dopiero wówczas podpisany przez M. G. (1). Co prawda w przypadku tego aneksu brak jest dodatkowego potwierdzenia antydatowania w postaci dowodu z dokumentu, jednakże wiarygodność zeznań E. W. i M. W. potwierdzają w sposób pośredni jeszcze dwie okoliczności.

W aktach sprawy znajduje się szereg aneksów do umowy nr (...). Wszystkie te aneksy w okresie poprzedzającym kadencję oskarżonego G. K., a więc podpisane przed dniem 30 marca 2011 roku są opatrzone datą naniesioną komputerowa lub pismem odręcznym naniesionym przez E. W., przygotowującą projekt aneksu. Natomiast aneksy opatrzone datą 30 maja 2011 roku oraz 20 marca 2012 roku posiadają zapis daty naniesiony odręcznie przez oskarżonego G. K.. Sąd oczywiście zauważa, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach okoliczności tej nie przyznaje (uczynił to w trakcie przesłuchania w charakterze świadka, co z powodów procesowych nie może być brane pod uwagę), jednakże okoliczność tę jednoznacznie potwierdzają zeznania świadka A. W. (1). Świadek jako S. (...) S., a więc osoba stale i bezpośrednio współpracująca z oskarżonym jako (...) (...) rozpoznała jego pismo i potwierdziła, że naniesienia w zakresie daty zostały odręcznie poczynione przez G. K..

Po wtóre aneks z dnia 20 marca 2012 roku w swojej treści wskazuje, iż przyczyną przedłużenia umowy (...) były okoliczności zawarte w piśmie Wykonawcy z dnia **30 marca 2012 roku**, a więc w piśmie, które mogło wypłynąć do Urzędu (...) w (...) dni po podpisaniu aneksu (z datą 30.03.2012 r. w dzienniku korespondencji Urzędu (...) w S. odnotowano wpływ trzech pism pochodzących od W. G., ojca M. G. (1)). Tym samym przyjęć należy, że albo aneks był sporządzony w dacie po 30 marca 2012 roku i antydatowany, albo osoba sporządzająca projekt aneksu posiadała zdolności parapsychologiczne i była w stanie przewidzieć wpływ i treść pisma, które w urzędzie pojawiło się 10 dni później.

Sąd oczywiście zdaje sobie sprawę, iż podpisanie aneksu może być czynnością rozciągniętą w czasie, co wynika chociażby z procedur stosowanych w Urzędzie (...) w S.. Projekt aneksu musiał być bowiem sprawdzony pod względem formalnym i parafowany przez pracownika zajmującego się kontaktami z planistą, następnie sprawdzony pod względem prawnym i parafowany przez radcę prawnego, wreszcie podpisany przez (...) S. oraz (...) (...) S. i drugą stroną umowy. Z natury rzeczy czynności te mogą być rozciągnięte w czasie, jednakże nie oznacza to, iż mogą być dokonane po dacie, która w aneksie widnieje jako data jego zawarcia (winny bowiem być dokonane przed tą datą). Dla uznania, że umowa lub aneks do niej nie są antydatowane wymagany jest, aby jej strony złożyły swoje podpisy najpóźniej w dacie jej zawarcia.

Sąd również zauważa, iż podobna sytuacja, jak w aneksie datowanym na dzień 20 marca 2012 roku występuje w przypadku aneksu z dnia 16 września 2008 roku (k. 159). Problem ten jednak pozostaje poza kręgiem zainteresowania Sądu, albowiem kwestia ewentualnych nieprawidłowości związanych z podpisaniem tegoż aneksu nie jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Jak już wskazano powyżej zeznania świadków E. W. i M. W. Sąd uznał za wiarygodne, mimo że do ich oceny podszedł z dużą ostrożnością. Oboje świadkowie bowiem nie ukrywali bowiem swojej niechęci wobec osoby oskarżonego, będącej

następstwem ich kłopotów w pracy po objęciu przez G. K. obowiązków (...) S.. Nie jest rolą Sądu w postępowaniu karnym ocenianie wzajemnych relacji interpersonalnych pomiędzy oskarżonym jako pracodawcą, a świadkami jako pracownikami, jednakże wskazać należy, iż w przypadku E. W. Sąd dysponował prawomocnym orzeczeniem Sądu Pracy przyznającym jej odszkodowanie z tytułu lobbingu w miejscu pracy, a więc potwierdzającym zastrzeżenia świadka, co do sposobu jej traktowania przez oskarżonego, jako pracodawcy.

Niestety niewiele wnoszą do sprawy w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego czynów zarzuconych oskarżonemu G. K. w punktach I i III aktu oskarżenia zeznania świadka M. G. (1). Sąd odniósł wrażenie, iż świadek z jakiś powodów nie chciał wypowiadać się na temat kwestii związanych z aneksowaniem umowy (...), ukrywając się za niepamięcią. Większość bowiem odpowiedzi świadka na pytania, które mogłyby mieć kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia opatrzone było zastrzeżeniami „nie pamiętam”, „z tego co pamiętam”, „nie mam wiedzy”, „nie wykluczam” i tym podobnymi. W zasadzie świadek ma pewność jedynie co do tego, że podpisał umowę z (...) S. na wykonanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, umowa ta była wielokrotnie przedłużana, zaś przyczyny opóźnień nie były przez niego zawinione.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że co prawda nie jest to przedmiotem zainteresowania Sądu w przedmiotowym postępowaniu, ale sposób wykonania umowy nr (...) przez wykonawcę tej umowy ocenić należy za delikatnie rzecz biorąc nieprofesjonalny i opieszły. Fakt, iż umowa obowiązywała łącznie przez okres ponad 10 lat i w tym czasie M. G. (1) zdołał wykonać jedynie połowę zakresu zadań, których realizacji się podjął, w ocenie Sądu dyskwalifikuje go jako podmiot gospodarczy parający się tego typu działalnością. Zdziwienie musi budzić jedynie fakt, iż umowa (...) rozwiązana została dopiero w 2014 roku, kiedy biorąc pod uwagę stopień zaangażowania prac po stronie planisty winno to nastąpić co najmniej 6 – 8 lat wcześniej. Również dziwi Sąd fakt, iż żadna z pełniących funkcję (...) S. osób (zarówno oskarżony G. K., jak i jego poprzednik oraz następca na tym stanowisku) nie powzięli żadnych działań zmierzających do wyegzekwowania przewidzianych przez umowę (...) kar umownych, czy chociażby skutkujących wypowiedzeniem umowy (...) i zawarciem nowej z planistą, który dla odmiany byłby w stanie wykonać miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego w rozsądnym terminie.

Oceniając zeznania świadka M. G. (1) i innych świadków przesłuchiwanym na okoliczność podpisania aneksów do umowy (...) Sąd nie zajmował się kwestią rzekomego uzależnienia przez oskarżonego G. K. swojej decyzji od zawarcia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego założeń korzystnych dla działającej na terenie S. firmy (...). Niezależnie bowiem od tego, czy sytuacja taka miała miejsce, czy też nie zaistniała, w ocenie Sądu fakt antydatowania obu aneksów nie budzi wątpliwości, a tym samym nie ma potrzeby drażenia okoliczności, które ewentualnie mogłyby leć u podstaw takiego działania ze strony oskarżonego.

Drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie mają zeznania świadków A. S. (...) S. oraz T. R. (1) – radcy prawnego świadczącego usługi na rzecz tej gminy. Oboje świadkowie nie uczestniczyli bowiem przy opracowaniu treści aneksów, a jedynie otrzymywali ich gotowe projektu do parafowania (T. R.) lub podpisania (A. W.). Za istotne jedynie uznać należy wskazanie A. W. (1), iż odrębne naniesienia w zakresie daty aneksów z 30.05.2011 r. i 20.03.2012 r. zostały poczynione pismem odrębnym przez oskarżonego G. K..

Również drugorzędne znaczenia mają dla rozstrzygnięcia zeznania świadków A. L., D. I. i M. G. (2). Choć świadkowie ci w okresie objętym zarzutami byli pracownikami Wydziału (...) Urzędu (...) w S., to nie uczestniczyli w procedurze aneksowania umowy (...) i na ten temat posiadali znikomą wiedzę, bądź też nawet – jak w przypadku M. G. (2) – żadnej wiedzy.

Oceniając zeznania pięciu wskazanych ostatnio osób Sąd chciałby zwrócić uwagę na pewną okoliczność. Co prawda z depozycji tychże osób nie wynikają żadne okoliczności, które mogłyby jednoznacznie być poczytane na korzyść lub niekorzyść oskarżonego G. K., to relacjonując kwestie dotyczące relacji między oskarżonym, a E. W. A. L. i D. I. w swoich zeznaniach starają się przedstawić E. W. w pozytywnym świetle, zaś A. W. (1) i T. R. (1) w takim świetle starają się przedstawić oskarżonego. Przy czym wskazać należy, iż te opowiedzenia się po jednej ze stron niewątpliwego konfliktu interpersonalnego mają charakter delikatny i niezbyt głęboko zaangażowany.

W ocenie Sądu spowodowane jest to zapewne tym, iż A. W. (1) i T. R. (1) byli ludźmi zatrudnionymi w Urzędzie (...) przez oskarżonego, a więc chociażby z tego powodu starających się przedstawić go w jak najlepszym świetle (wskazać przy tym należy, iż po porażce oskarżonego w wyborach samorządowych, również i te osoby zakończyły swoją pracę lub współpracę z (...) S.).

Dla rozstrzygnięcia niewielkie znaczenie mają również zeznania świadka K. K. (3). Świadek po przegranych przez oskarżonego wyborach zajął jego miejsce na stanowisku (...) S. i to on był inicjatorem wszczęcia postępowania karnego w niniejszej sprawie uznając, że z dokumentów znajdujących się w Urzędzie (...) w S. wynikało, że G. K. mógł się dopuścić zachowań sankcjonowanych przez prawo. Zachowanie K. K. (3) jest o tyle zrozumiałe i logiczne, że chyba każda osoba obejmująca stanowisko związane z odpowiedzialnością za mienie i finanse publiczne, chociażby dla własnego bezpieczeństwa winna dokonać audytu działań podejmowanych przez jego poprzednika na tym stanowisku, aby w przyszłości samemu nie ponosić konsekwencji ewentualnych nieprawidłowości.

Natomiast bezpośrednio na temat okoliczności będących przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia świadek nie posiadał żadnych informacji, a wszelkie okoliczności wynikały z treści dokumentów bądź wypowiedzi pracowników Urzędu (...) w S..

Zachowania oskarżonego G. K. polegające na tym, że:

- w okresie od 31 maja 2011 roku do września 2011 roku w S., pełniąc funkcję (...) S. przekroczył swoje uprawnienia poprzez poświadczenie nieprawdy – antydatowanie dokumentu w postaci aneksu do umowy nr (...) o wykonanie dzieła związanego z umową z dnia 11 marca 2004 r. zawartą przez Gminę S. na wykonanie opracowania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (...) S. przez wykonawcę M. G. (1) – właściciela firmy (...) z siedzibą w Ł. poprzez opatrzenie go nieadekwatną datą „30.05.2011 r.:, uniemożliwiając w ten sposób realizowanie uprawnień w zakresie ewentualnego dochodzenia roszczeń z tytułu kar umownych za nieterminowe wykonanie umowy, czym działał na szkodę tegoż (...);
- w okresie od 21 marca 2012 roku do września 2012 roku w S., pełniąc funkcję (...) S. przekroczył swoje uprawnienia poprzez poświadczenie nieprawdy – antydatowanie dokumentu w postaci aneksu do umowy nr (...) o wykonanie dzieła związanego z umową z dnia 11 marca 2004 r. zawartą przez Gminę S. na wykonanie opracowania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (...) S. przez wykonawcę M. G. (1) – właściciela firmy (...) z siedzibą w Ł. poprzez opatrzenie go nieadekwatną datą „20.03.2012 r.:, uniemożliwiając w ten sposób realizowanie uprawnień w zakresie ewentualnego dochodzenia roszczeń z tytułu kar umownych za nieterminowe wykonanie umowy, czym działał na szkodę tegoż (...);

wyczerpują dyspozycję art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zgodnie z przepisem art. 231 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub niedopełniając swoich obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Tak więc występku tego dopuścić może się wyłącznie funkcjonariusz publiczny. Zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 4 Kodeksu Karnego funkcjonariuszem publicznym jest m.in. osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe. Oskarżony jako (...) S. był pracownikiem samorządu terytorialnego, a więc funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu wskazanego powyżej przepisu.

Przestępne działanie sankcjonowane w art. 231 § 1 kk polega na przekroczeniu swoich uprawnień lub niedopełnieniu swoich obowiązków. W przypadku oskarżonego doszło do niedopełnienia ciążących na nim obowiązków. Niedopełnienie to obejmuje zarówno zaniechanie podjęcia nałożonego na funkcjonariusza publicznego obowiązku, jak i jego niewłaściwe wykonanie. Z kolei źródłem obowiązków, których niedopełnienie stanowi warunek konieczny do realizacji znamion czynu zabronionego zależy od charakteru obowiązku. Może mieć on charakter ogólny, a wtedy źródłem jego są przepisy odnoszące się do wszystkich bez wyjątku funkcjonariuszy publicznych, bądź charakter

szczególny, regulowany przez przepisy dotyczące określonej kategorii funkcjonariuszy publicznych, bądź też wreszcie charakter indywidualny, którego źródłem są najczęściej przepisy regulaminów, instrukcji, zakresów obowiązków lub poleceń wykonania określonych czynności.

W realiach przedmiotowej sprawy mamy do czynienia z naruszeniem przepisów o charakterze szczególnym odnoszących się do pracowników samorządowych pełniących funkcję wójtów, burmistrzów i prezydentów miast. Nie dochowując nakazanych przepisami wymogów oskarżony uchybił swoim obowiązkom wynikającym z art. 60 ust. 1 oraz art. 30 ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie terytorialnym. Zgodnie z pierwszym ze wskazanych przepisów (...) odpowiada za prawidłową gospodarkę finansową gminy, zaś zgodnie z drugim do jego obowiązków należy gospodarowanie mieniem komunalnym. Oskarżony wiedział bowiem o tym, że realizacja umowy ze strony wykonawcy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego przeciąga się znacznie (wręcz karykaturalnie), a nie podjął żadnych starań, aby doszło do wypowiedzenia tejże umowy lub chociażby do próby wyegzekwowania przewidzianych w umowie kar finansowych za opóźnienie.

Co więcej działanie to spowodowało realną stratę materialną po stronie gminy, bowiem w okresie późniejszym umowa została i tak wypowiedziana (przy nie wykonaniu przez planistę zleconych mu planów), a więc koszty ponoszone do momentu rozwiązania tej umowy były realnym uszczerbkiem, jaki poniósł budżet gminy na skutek opisywanych powyżej zaniechań oskarżonego, skutkujących przypisaniem mu przez Sąd w toku niniejszego postępowania sprawstwa czynu zarzucanego mu w punkcie I i III aktu oskarżenia. Co więcej brak zgody na przedłużanie umowy nr (...) przez oskarżonego winien skutkować tym, iż przed (...) S. otwarłaby się droga do dochodzenia przewidzianych przez uregulowania umowy roszczeń z tytułu kary umownej za opóźnienie. Sąd jeszcze raz pragnie podkreślić, iż tolerowanie niewywiązywania się przez planistę z powziętych zobowiązań przez okres 10 lat jest wręcz karykaturalne, wołające o przysłowiową „pomstę do nieba” i winno spotkać się ze zdecydowaną reakcją (...) S. jako podmiotu zlecającego wykonanie dzieła.

Dla odpowiedzialności karnej oskarżonego obok faktu stwierdzenia niedopełnienia przez niego obowiązków służbowych niezbędnym jest stwierdzenie skutku w postaci działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. W realiach przedmiotowej sprawy skutek taki miał miejsce i sprowadzał się – co wykazano powyżej – do konieczności opłacania nieudolnego planisty przez kolejny oznaczony okres czasu i pozbawienia się możliwości dochodzenia roszczenia z tytułu kary umownej za opóźnienie.

Natomiast istotą przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 1 kk jest karalne poświadczenie nieprawdy przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu. Ustawodawca kryminalizuje tutaj przekłamanie, co do faktów doniosłych prawnie, w dokumencie wystawionych przez osobę upoważnioną do wydawania dokumentu. Z punktu widzenia odpowiedzialności sprawcy nie jest istotnym, jaki charakter ma określony dokument. Istotne jest tutaj zaufanie do dokumentu, oparte na domniemaniu, iż określona osoba, z uwagi na swoje uprawnienia, daje szczególną gwarancję rzetelności tego dokumentu.

Zbieg powyższych przepisów ma charakter realny, gdyż reguły specjalności, konsumpcji czy subsydiarności w odniesieniu do zbiegających się przepisów nie znajdują zastosowania. W związku z tym, zgodnie z art. 11 § 2 kk Sąd dokonał kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu i uznał, że zachowania G. K. wyczerpują dyspozycję art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Oceniając stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynów zarzuconych oskarżonemu G. K. Sąd uznał, iż zachodzą podstawy do przyjęcia, aby stopień ten ocenić jako nieznaczny, co jednocześnie oznacza, iż w ocenie Sądu zachodzą podstawy do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z obowiązującą aktualnie dyspozycją art. 115 § 2 kk oceniając społeczną szkodliwość czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Konstruując legalną definicję stopnia społecznej szkodliwości ustawodawca w art. 115 § 2 kk wyczerpująco wskazał przesłanki determinujące tę ocenę. Nie ulega

wątpliwości, że poza tymi przesłankami pozostały okoliczności osobiste, dotyczące samego podmiotu - sprawcy czynu, w tym jego dotychczasowa postawa i karalność, jego sytuacja życiowa itp (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2010-02-18, III KK 295/09, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych rok 2010, Nr 1, poz. 370). Dlatego w niniejszej sprawie elementy strony podmiotowej czynów w postaci motywacji sprawcy i postaci zamiaru mają znaczenie i rzutują na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu.

Należy pokusić się o kompleksową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego. Wielokrotnie bowiem w orzeczeniach Sądu Najwyższego podkreślano, iż ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania powinna być oceną całościową, uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk, nie zaś sumą, czy pochodną ocen częściowych takiej czy innej „ujemności” tkwiącej w poszczególnych okolicznościach i dlatego też, jeżeli w art. 66 § 1 kk mówi się o nieznacznej społecznej szkodliwości czynu, to wymóg znikomości dotyczy społecznej szkodliwości ocenianej kompleksowo, nie zaś jej poszczególnych faktorów (por. wyrok SN, 2006.05.18, WA 9/06, OSNwSK 2006/1/1062, czy wyrok SN, 2006.09.19, WA 25/06, OSNwSK 2006/1/1762). Zdaniem Sądu, wszystkie poszczególne przesłanki z art. 115 § 2 kk, omówione powyżej, po złożeniu ich w całość, przemawiają za tym, że społeczna szkodliwość czynu zarzuconego oskarżonemu w niniejszej sprawie była nieznaczna.

Ponieważ jednocześnie spełnione są pozostałe warunki przewidziane w art. 66 § 1 i 2 kk, a mianowicie:

- okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości;
- oskarżony nie był dotychczas karany;
- czyn zarzucony oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica ustawowego zagrożenia nie przekracza 5 lat,

Sąd podjął decyzję o warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonego G. K. na okres próby dwóch lat. Na podjęcie takiej decyzji wpłynął również fakt, iż oskarżony jest osobą zaangażowaną w działalność społeczną na niwie samorządowej i najprawdopodobniej zamierza kandydować w najbliższych wyborach samorządowych na stanowisko (...) S.. Sąd ma przekonanie, iż przedmiotowe zdarzenie – jakkolwiek by nie było przykre w skutkach – ma charakter incydentalny i w przyszłości nie powtórzy się.

Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000 PLN na rzecz Funduszu (...). Kwota świadczenia jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego. Leży także w zasięgu możliwości finansowych oskarżonego i nie może stanowić nadmiernej uciążliwości dla koniecznego utrzymania jego i jego rodziny.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty (por. art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz kwotę 70,00 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków związanych z rozpoznaniem czynów zarzuconych oskarżonemu w punktach I i III aktu oskarżenia.